

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Acta Ecclesiae Mediolanensis

Actorvm Ecclesiae Mediolanensis, Pars Tertia - In Qva, Liber Memorialis Ad
populum Ciuitatis, & Dioecesis Mediolanensis, A Beato Carolo Borromaeo
Titvli Sanctae Praxedis compositus continetur

Borromeo, Carlo

Brixiae, 1603

Caussis fidei præst: vitæ sanctitatem auget. cap. 6.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10502

fia paulo grauius cõponi, corrigiue potest. deinde vero, ne statutum quod erat, efficeretur: plura, voluntasque Amadeorum ipsorum in primis, impediabat. Carolus autem nihil a proposito declinans, minime destitit, donec bono rem exitu concluderet. aggressus ad litteras Pontificias, quas ad eam rem proprie curauerat, in conuentu Pacis promulgandas, remque conficiendam, ea incurrit, vt vno verbo dicam; quibus tunc quidem sibi cedendum, & re infecta discedendum, clementer statuit. redijt tamen, remque totam confecit arbitrato suo. tum vero eorum, qui resisterant, apud Pontificem, ob eius grauius offensum animum, deprecator fuit. Ea re peracta, conuentum habuit: in quo promiscue coenobij cuiusque numero constituto; & rectoribus electis; salutaribus constitutionibus oportune renouatis prouincie res composuit.

Gessit per idem tempus aliam rem a Pontifice mandatam. Nefarium hæresis scelus, cuiusdam concionatoris olim impietate, verbisque conceptum, quod diu latuerat, in præcipua quadam Italiæ vrbe tunc apparuit. Inquisitor suo iure vt, in ius vocare, in custodiam dare, ob quorundam magnam potentiam, minime poterat. duo religiosi viri ob eam rem crudeliter interfecti erant. Pontifex eò sua sponte Carolum misit: pauca mandata; maximam auctoritatem tribuit. eo nondum profecto, componi res cœperunt: ueq; id mirum: quia licet cum hominibus, quibuscum oportebat, nondum egisset; egerat cū Deo tamen; qui præsens est rerum omnium moderator; idque singulari quadam sacrarum precum contentione. etenim per omnia monasteria, omnesq; vrbes ecclesias precatationis tempora ita distribuerat, vt sine vlla intermissione, die, noctuq; essent, qui Deū pro grauius negotio orarēt.

Pars III.

quod genus precatationis sine intermissione tunc primum, ex ea credo oratione acceptum, quæ pro Apostolo Petro victo habita scribitur; postea in grauius rebus sæpe adhibuit. Cum ad locum venisset, veritate, ac vi argumentorum; tum prudentia, atque auctoritate, in primisque diuina ope, flexit potentum animos; auctoritatem sacrosancti magistratus, sacrorumq; ministrorum restituit, qui eum veluti Angelum Dei sibi adueuisse prædicabant. effecit, vt fontes, quorum satis magnus erat numerus, deprehenderentur, in carcere ducerentur, publice hæreses detestarentur; alij condemnati, potestati seculari permitterentur; ciuitas tanto periculo, maloq; breui liberaretur: vt Pontifex, Cardinalesq; tum alij Carolum murifice collandarent. Dū id ageret, addidit aliud Pontifex eiusdem generis ad euellendas ex religioso ordine prauas quasdam opiniones, quæ multis iam insitæ erant. quod Carolus ijs qui corrupto sensu essent, per varias Italiæ vrbes prudenter cõprehensis, & conclusis, diligentissime curauit. erant hæ, opinor, reliquæ malorum illorum quibus nõ multis ante annis Italia magno in periculo fuerat; vtq; remediū afferretur, Pius ipse Pontifex Inquisitoris tum officio fungens, egregie partes suas egerat. In quo magnam equidem causam reperio, quamobrem Deo, quas maiores possumus, gratias Itali agamus; præcipuo eius munere factum agnoscentes; vt quæ pestis alijs quibusdam prouincijs orta, illataue, deleri nunquã potuit; sed maiori in dies perturbatione, pernicieque grassata est; apud nos facile sit nõ semel extincta. id ego ab diuina virtute proficisci existimo, quæ ex Romana illa petra in qua ædificata Ecclesia est, in propinquo res partes efficacius funditur. Alia publica, grauius negotia per id tempus ad Carolum delata sunt:

Cc 3 nam

Causis fidei præst: vitæ sanctitatem auget. CAP. VI.

nam tantæ virtuti quæcumque maxime difficilia essent, omnia recte committi posse videbantur: persuasumque omnibus erat; neque eius animi æquitatem vlla gratia inflecti; neque constantiam, & robur vlla potentia infringi posse. Sed ille operam laboremque omnem in ecclesia sua potius ponere cupiebat. Atque cum quarto iam mense ob illud fidei negotium ab ecclesia tali tempore abesset; orare Pontificem, non desinebat; ut redire tandem liceret: eo magis, quod quibus id gratum fuisset, vulgo iactabant; detinendum eum de industria varijs negotijs; ne Mediolanum amplius reuerteretur: eam ecclesiam quasi vineam incultam assidua opera indigere: synodum clericorum sibi tandem habendam; diœcesis, quantum posset eo anno sibi visendum, cuius maior pars restabat. At illa tamen absentia oportunitate Carolus otij aliquid nactus; animi spiritusque sui vires collegit: & cum in medio vix spiritualis vitæ cursu se esse affirmaret; quasi præterita obliuiscens, maiore quàm antea conatu, ad metâ incitatus est. præterita omnia peccata sua diligenter a primis annis recognita, quod iam diu cupiebat, confessus est Alexandro Saulio sancti Barnabæ Mediolani præposito, nunc Episcopo Ticinensi, cuius consilij, & doctrina vti plurimum solitus fuit; donec eum ad Episcopatum Aleriensem a Pio Quinto vocatum, tam libenter ob Ecclesiæ fructum; quam ægre ob suum, & sancti Pauli Congregationis usum dimitteret. perfectiores sibi vitæ leges, familiæque statuit: iam quidquid ad animum relaxandum pertineret, seuerius vitare: consuetudini familiarium, sermonibusque minus fructuosis omnibus se subducere: sacras rerum spiritualium communicationes inter domesticos instituere. quotidie habere; mensas coenaculi religiosi more circumponere: quibus licet ipse pro-

festis diebus abesset; non tamen, ut superioribus annis, conuiuas adhibebat; aut sibi plus, aliudue, cuiquam alij apponi patiebatur. ieiunij diebus, quos plures iam in hebdomada sibi constituerat; non ut ante conquisitos, magnique præteriti cibos, sed vilissimos velpere gustare: alia sibi demum præfinire, quibus ad summos sanctæ disciplinæ gradus ascendere properaret. Ita mente, spirituque diuinitus instructus Mediolanum redijt mense Iunio, populo maxime expectatus, maximaque lætitia exceptus.

Cum autem antea, quæ prouinciæ communis usus postulabat, in Episcoporum concilio constituisset: suæ quoque diœcesis clericorum synodum, ex sacrorum canonum præscripto iam dudum habere cupiebat; in qua ecclesiæ suæ, quæ proprie opus essent, decerneret. eam ob varias, & grauissimas occupationes, Pontificis etiam consensu, cum distulisset; habuit tandem pridie nonas Augusti anni M.D. LX.IX. Vicarios presbyteros, in diœcesi constitutos, mense ante monuit, ut suæ quisque regionis presbyteris in vnum coactis, quæ corrigenda, vel prouidenda ijs locis essent, cum ijs consultaret; & notata deferret ad synodum. Vnumquemque parochum eorum nomina scripta iussit afferre, qui tempore Paschatis in sua parœcia peccata sua sacerdoti confessi non erant; qui sacrae communionis participes non fuerant; qui gradu cognitionis propinquiore, quam fas est, matrimonio forte coniuncti essent: ut eorum omnium salutem prospiceret. nomina item, statum, & conditionem omnium, qui clericali ordinis in eadem parœcia essent, ad hæc, supplicationes quisque ante discessum vna cum populo obiret, ad diuinum auxilium in eiusmodi negotio implorandum. clerici omnes ordinis, quo initiati erant; & beneficiorum, quæ obtinebant, legi-

Diœcesis,
prouinciæ-
que synodum
celebrat.
Cap. VII.

ti-